בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 6204/22

לפני:	כבוד השופט ע' גרוסקופף
המערערים:	1. שאול ליכטנשטיין 2. שלומי אטיאס 3. אייל שרמן
	נ ג ד
המשיבים:	1. שידורי קשת בע"מ 2. רשת מדיה בע"מ 3. ערוץ 10 החדש בע"מ 4. ארנון פנץ 5. ידיעות אחרונות בע"מ 6. ידיעות אינטרנט - שותפות רשומה 7. פורמלי ג'רוזלם פוסט בע"מ 8. ערוץ הספורט בע"מ 9. סיטינט בע"מ

בקשת המשיבות 1-3 לעיכוב ביצוע החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 1.6.2022 בת"צ 39514-03-19, ת"צ 43678-04-19 ות"צ 51237-04-19 שניתנה על ידי כבוד השופטת לימור ביבי

תאריך הישיבה:	ב' בטבת התשפ"ג (26.12.2022)
בשם המערערים:	עו"ד ד"ר איתמר מירון; עו"ד אלחנן מירון
בשם המשיבה 1:	עו"ד מוטי ארד
בשם המשיבה 2:	עו"ד שרון לובצקי הס
בשם המשיבה 3:	עו"ד אורית מלכא
בשם המשיב 4:	עו"ד מיכאל לחמי; עו"ד שמעון לחמי
בשם המשיבות 5-6:	עו"ד תמיר גליק; עו"ד ישרה בריק-חיימוביץ'; עו"ד חגי דורון; עו"ד אוריאל פרינץ
בשם המשיבה 8:	עו"ד אורית מלכא; עו"ד יובל קלימי

החלטה

לפניי בקשה, שהוכתרה כבקשה לעיכוב ביצוע, אשר הוגשה במסגרת הערעור שבכותרת מטעם המשיבות 1-3 בערעור (להלן, יחדיו: המבקשות). עניינה של הבקשה בעיכוב ההליך בת"צ 51237-04-19 עד להכרעה בערעור שהוגש על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת לימור ביבי) מיום 1.6.2022 בת"צ 39514-03-19, ת"צ 43678-04-19 ות"צ 51237-04-19, במסגרתה נדונו בקשות שהוגשו מכוח סעיף 7(ב) לחוק תובענות ייצוגיות, התשס"ו-2006 (להלן: חוק תובענות ייצוגיות או החוק).

רקע והשתלשלות העניינים

1. בשנת 2019 הוגשו לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו שלוש בקשות לאישור תובענות כייצוגיות (להלן: בקשות האישור) נגד מספר גופי תקשורת, ובכללן המשיבות 1-2 – שידורי קשת בע"מ (להלן: קשת) ורשת מדיה בע"מ (להלן: רשת). שתיים מבקשות האישור הוגשו גם נגד ערוץ 10 החדש בע"מ (המשיבה 3), שבשנת 2019 מוזג לתוך רשת. וזו תמצית בקשות האישור: בקשת האישור הראשונה, ת"צ 39514-03-19, הוגשה על ידי שאול ליכטנשטיין, שלומי אטיאס ואייל שרמן (המערערים. להלן יכונו יחד: ליכטנשטיין), נגד המבקשות ונגד המשיבות 5-9, ועניינה בטענות ל"פרסום סמוי" המופיע בפלטפורמות השידור הטלוויזיוני, בעיתונים, באתרי האינטרנט וביישומונים שמפעילות המבקשות והמשיבות 5-9 (להלן: בקשת ליכטנשטיין); בקשת האישור השנייה, ת"צ 43678-04-19, הוגשה על ידי אדם ג'ונסון, סיון רחמים ונאוה קורן, נגד שתי חברות פרסום טכנולוגיות, קשת, רשת וגופי תקשורת נוספים, שגם עניינה בטענות ל"פרסום סמוי" באתרי האינטרנט המופעלים על ידי אותם גופי תקשורת, וזאת באמצעות חברות הפרסום הטכנולוגיות הנוקטות בשיטת שיווק המכונה "Native Advertising" (להלן: בקשת ג'ונסון); בקשת האישור השלישית, ת"צ 51237-04-19, הוגשה על ידי ארנון פנץ (המשיב 4. להלן: פנץ), נגד המבקשות, ועוסקת אף היא בטענות לביצוע "פרסום סמוי" בערוצי הטלוויזיה המסחריים שמפעילות המבקשות (להלן: בקשת פנץ).

2. ביום 26.5.2019 הגיש פנץ בקשה לפי סעיף 7(ב)(1) לחוק תובענות ייצוגיות, במסגרתה ביקש למחוק מבקשת ליכטנשטיין את כל הטענות, העילות והסעדים הנוגעים למבקשות בקשר עם הטענה לביצוע "פרסום סמוי" בערוצי הטלוויזיה

המסחריים (להלן: בקשת המחיקה). לאחר כשבועיים, ביום 12.6.2019 הגישה גם קשת בקשה לפי סעיף 7(ב)(1) לחוק, במסגרתה עתרה לאיחוד הדיון בבקשת ליכטנשטיין, בבקשת ג׳ונסון ובבקשת פנץ, לאור החפיפה הקיימת ביניהן, וכן לאיחוד הבקשות לכדי בקשה אחת, תוך מחיקת הבקשות האחרות, כאשר בעניין זה סברה קשת כי לבכר את בקשת ליכטנשטיין (להלן: בקשת האיחוד).

3. לשלמות התמונה יצוין כי לאור המלצת בית המשפט קמא, ביום 11.4.2022 הגישו מבקשי האישור בבקשת ליכטנשטיין ובבקשת ג׳ונסון הודעה משותפת לפיה הם מסכימים כי בכל הנוגע לרשת וקשת, אשר נתבעות בשני ההליכים, בקשת ליכטנשטיין לא תעסוק ב״פרסום סמוי״ באמצעות חברות הפרסום הטכנולוגיות הנתבעות בבקשת ג׳ונסון, תוך שהאחרונה תנוהל, בכל הנוגע לרשת וקשת, בייצוג משותף של המבקשים ובאי כוח המייצגים משתי הבקשות (להלן: הסכמות המייצגים בבקשות ליכטנשטיין וג׳ונסון). ביום 12.4.2022 נתן בית המשפט קמא להסכמות אלה תוקף של החלטה, אך לאור בקשת קשת לעיון חוזר בהחלטה, תוך שהיא שבה על בקשתה לאיחוד הבקשות, ההחלטה הושהתה עד להכרעה בבקשות המחיקה והאיחוד.

4. ביום 1.6.2022 הכריע בית המשפט קמא בשתי הבקשות האמורות. ראשית, נדחתה בקשת האיחוד ונקבע כי יש לדון בכל אחת מבקשות האישור בנפרד. לאחר שבחן כל אחת משלוש בקשות האישור, מצא בית המשפט קמא כי קיימת שונות ביניהן – הן מבחינת השאלות המשפטיות והעובדתיות העולות במסגרתן (ובפרט עילות התביעה השונות עליהן הן נשענות) והן בהגדרת הקבוצה המיוצגת בכל אחת מהן – ועל כן, סבר כי איחוד הדיון בבקשות האישור יביא לסרבול והכבדה על ההליך, ולא ישרת את טובת הקבוצה. בית המשפט הוסיף כי מסקנה זו מתחדדת גם לאור העובדה שמבקשי האישור בבקשות האישור השונות אינם מעוניינים באיחוד, אלא הם מבקשים לנהל כל אחת מהן בנפרד. נוכח האמור, דחה בית המשפט קמא את בקשת האיחוד וכן את התנגדותה של קשת להסכמות המייצגים בבקשות ליכטנשטיין וג׳ונסון, ונתן להסכמות אלה תוקף של החלטה.

לאחר דברים אלו, בחן בית המשפט קמא איזו בקשת אישור יש לנהל בסוגיה של ״פרסום סמוי״ בערוצי הטלוויזיה המסחריים – בקשת ליכטנשטיין או בקשת פנץ – וזאת, בשל הדמיון בשאלות המשפטיות והעובדתיות ששתיהן מעוררות בעניין זה. בית המשפט קמא עמד על כך שברירת המחדל היא מתן עדיפות לבקשה הראשונה בזמן. ואולם, על פי הפסיקה, על אף שהשיקול הכרונולוגי חשוב, הוא איננו מכריע,

והשיקול המרכזי שאותו בית המשפט נדרש לשקול הוא שעניינה של הקבוצה ייוצג וינוהל בדרך הטובה ביותר. בצד זאת, צוין כי יש לשקול גם אם קיימות בבקשת האישור המאוחרת עילות תביעה נוספות או טיעונים נוספים בעלי משקל מהותי באופן שעשוי להשפיע על ההחלטה האם לאשר את התביעה כייצוגית. ביישום האמור על עניינו, מצא בית המשפט קמא כי על אף שבקשת ליכטנשטיין היא הראשונה בזמן, בקשת פנץ רחבה ומפורטת יותר, וכוללת בתוכה טיעונים נוספים שאינם נכללים בבקשת ליכטנשטיין בכל הנוגע ל"פרסום סמוי" בערוצי הטלוויזיה המסחריים. עוד נמצא כי בקשת פנץ מבוססת על תשתית ראייתית רחבה יותר. לפיכך, בית המשפט קמא הגיע למסקנה כי ביחס לסוגיה הנוגעת ל"פרסום סמוי" בערוצי הטלוויזיה המסחריים יש להעדיף את בקשת פנץ ולקבל את בקשת המחיקה, כך ש"בקשת ליכטנשטיין תנוהל ותעסוק בפרסום סמוי בעיתונים ובאתרי האינטרנט בלבד". בהתאם, הורה על מחיקת "כל הצדדים, הטענות, העילות, הסעדים והנספחים הנוגעים למחזיקות בערוצים המסחריים [דהיינו המבקשות], בקשר עם הטענה לפרסום תכנים שיווקיים בערוצים המסחריים".

5. על החלטה זו הגישו ליכטנשטיין ביום 15.9.2022 ערעור לבית משפט זה, וביקשו סעד המורה על מחיקת בקשת פנץ ועל ביטול הוראתו של בית משפט קמא למחוק רכיב מרכזי מבקשת ליכטנשטיין (להלן: הערעור). ביום 6.10.2022 קבעה הרשמת (כב' השופטת קרן אזולאי) כי דיון בערעור יתקיים ביום 3.7.2023 (ובהמשך, נדחה הדיון ליום 14.9.2023). בהמשך לכך, הגישה קשת לבית המשפט קמא בקשות לדחיית המועד להגשת התשובות לבקשות האישור, בשלוש בקשות האישור, כך שאלו יוגשו לאחר ההכרעה בערעור. ביחס לבקשת ליכטנשטיין, בהסכמת יתר הצדדים להליך, נעתר בית המשפט ביום 16.11.2022 לבקשת הדחייה. לעומת זאת, ביחס לבקשת ג'ונסון בית המשפט דחה את הבקשה ביום 25.10.2022 מן הטעם שהסעדים שהתבקשו בערעור אינם משליכים על בקשת ג'ונסון. בדומה, ביום 28.11.2022 דחה בית המשפט גם את הבקשה ביחס לבקשת פנץ, תוך שקיבל את טענות פנץ לפיהן מאחר שמדובר למעשה בבקשה לעיכוב ההליך עד להכרעה בערעור – הרי שהיה מקום להגישה לערכאת הערעור.

6. בעקבות זאת, ביום 5.12.2022 הגישו המבקשות את הבקשה שלפניי, במסגרתה התבקש לעכב את ההליך בבקשת פנץ (אך לא את ההליך בבקשת ג'ונסון) עד להכרעה בערעור. לטענתן, לאור החפיפה המשמעותית בין בקשת ליכטנשטיין ובקשת פנץ, ובהינתן שבקשת ליכטנשטיין היא הראשונה בזמן, סיכויי הערעור להתקבל אינם מבוטלים. כן מוסיפות המבקשות טעמים נוספים התומכים במסקנה זו,

ובכללם: העובדה שהשאלות המונחות להכרעה בערעור נוגעות לליבת ניהול בקשות האישור; כי בנסיבות העניין לערכאת הערעור שיקול דעת רחב להתערב באופן ניהול ההליך, הואיל והמותב שנתן את ההחלטה מיום 1.6.2022 איננו המותב שדן בבקשות האישור במרוצת הזמן; וכי קיימת חפיפה בקבוצות המיוצגות בבקשות האישור. באשר למאזן הנוחות, נטען כי זה נוטה בבירור לטובת המבקשות. כך, טוענות המבקשות, כי לצורך המשך ניהול ההליך בבקשת פנץ הן יידרשו להשקיע משאבים רבים, אשר עלולים לרדת לטמיון ככל שיתקבל הערעור ויוחלט על מחיקת בקשת פנץ או על איחוד הדיון בשתי הבקשות. עוד הן מוסיפות כי גם מבחינת יעילות דיונית אין הצדקה לנהל שני הליכים במקביל – הליך ערעור לפני בית משפט זה והליך בבקשת פנץ בבית המשפט המחוזי, שכן הדבר יוביל לבזבוז זמן שיפוטי יקר. מן העבר השני, נטען כי לא צפוי להיגרם לפנץ כל נזק כתוצאה מעיכוב ההליך למספר חודשים נוספים. עוד מציינות המבקשות כי עיכוב ההליכים בבקשת פנץ מוצדק גם מהטעם של כיבוד ערכאות, שכן הוא יאפשר בירור נאות של העניין בפני ערכאת הערעור.

7. פנץ, מנגד, סבור כי יש לדחות את הבקשה. ראשית נטען כי ליכטנשטיין לא צירפו לערעורם צדדים רלוונטיים, ובפרט המבקשים בבקשת ג'ונסון, ומאחר שלא ניתן לרפא פגם זה, בהינתן שבקשת ג'ונסון המשיכה להתנהל כסדרה, הרי שהלכה למעשה ההחלטה מושא הערעור הפכה לחלוטה, ומכאן שאין כל תוחלת בערעור וממילא יש לדחות את הבקשה לעיכוב ההליך. אשר לסיכויי הערעור, גורס פנץ כי המבקשות לא הצליחו לבסס קיומו של פגם שנפל בהחלטת בית המשפט קמא המצדיק התערבות. בתוך כך, נטען כי אין בעובדה שבקשת ליכטנשטיין הוגשה ראשונה כדי ללמד על פגם שנפל בהחלטה, וכך גם לא בעובדה שקיימת חפיפה משמעותית בין בקשות האישור. מכל מקום, נטען כי העדפת בקשת פנץ, הכוללת טענות נוספות נגד הפרסום בערוצי הטלוויזיה המסחריים ונשענת על תשתית ראייתית רחבה יותר, היא החלטה סבירה שאין מקום שערכאת הערעור תתערב בה. בכל הנוגע למאזן הנוחות, טוען פנץ כי המבקשות מושתקות מלהעלות כל טענה בדבר נזקים שעלולים להיגרם להן, משום שהללו לא פעלו במהירות הנדרשת בהגשת בקשתן. ממילא, כך נטען, המבקשות לא ביססו כל טענה לקיומו של נזק המצדיק את קבלת הבקשה. עוד נטען כי גם בחינת שיקולי יעילות וטובת הקבוצה תומכים בדחיית הבקשה. זאת, משום שסביר להניח כי הערעור יידחה, ובקשת פנץ תוכל בינתיים להתקדם כסדרה. כן העלה פנץ טענות בדבר חוסר תום ליבן של המבקשות ושיהוי בהגשת הבקשה.

8. ליכטנשטיין הצטרפו לבקשה לעיכוב ההליך בבקשת פנץ והוסיפו כי סיכויו של הערעור הם גבוהים מאד בשל שגיאות רבות שנפלו לשיטתם בהכרעתו של בית המשפט קמא, הן לעניין אופן יישום הפסיקה בסוגיה הנדונה, הן לעניין ניתוח בקשת פנץ ובקשת ליכטנשטיין והן לעניין השלכותיה של ההחלטה. המשיבה 8 הצטרפה אף היא לבקשה, וזאת על בסיס הטעמים המפורטים בה. המשיבות 5-6 הותירו את העניין לשיקול דעתו של בית המשפט. יתר המשיבות בתיק בחרו שלא להגיב.

9. לשלמות התמונה יצוין כי ביום 26.12.2022 קיימתי קדם-ערעור בתיק, אשר בסופו נתבקשו באי-כוחם של ליכטנשטיין ופנץ להידבר בדבר האפשרות לנהל הליך מאוחד של בקשות האישור, ולעדכן בדבר תוצאות ההידברות ביניהם. למרבה הצער, בימים 2.1.2023 ו-3.1.2023 הללו הודיעו כי לא הצליחו להגיע להבנות, ומכאן שאין מנוס מלהכריע בבקשה שהונחה לפניי.

דיון והכרעה

10. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי יש להיעתר לבקשה.

11. תחילה ייאמר כי בניגוד לאופן בו הוכתרה הבקשה, לא מדובר בבקשה לעיכוב ביצוע, כי אם בקשה למתן סעד זמני לתקופת הערעור. זאת, משום שהמבקשות אינן עותרות לעכב סעד אופרטיבי שניתן בהחלטת בית המשפט קמא, אלא מעוניינות בעיכוב ההליך בבקשת פנץ. יחד עם זאת, להבחנה זו אין נפקות של ממש, שכן העקרונות המנחים בהכרעה בבקשה לעיכוב ביצוע ובבקשה למתן סעד זמני בערעור הם דומים: על המבקש להראות כי סיכויי הערעור להתקבל הם טובים וכי מאזן הנוחות נוטה לטובתו (ראו מיני רבים: ע"א 10798/04 בר דוד נ' בר דוד, פסקה 4 (13.12.2004); ע"א 3820/22 שמואל נ' **Don Stener**, פסקה 13 (18.8.2022); ע"א 4770/22 ליוויה שירותי ספנות בע"מ נ' **Libyan Navigator Ltd** (1.9.2022)). כמו כן, כאשר מדובר בבקשה לעיכוב הליך לאישור תובענה כייצוגית, יש לתת את הדעת גם לשיקולים של יעילות דיונית ולשיקולים הנוגעים לטובת הקבוצה המיוצגת (ראו, למשל: ע"א 395/13 ובר נ' בירנבוים, פסקה 17 (12.5.2013); ע"א 5583/16 גולדשמידט נ' אסם השקעות בע"מ, פסקה 6 (3.8.2016); ע"א 8935/21 דהן נ' שופרסל בע"מ, פסקה 9 (17.1.2022); ע"א 160/22 לבון נ' בנק הפועלים בע"מ, פסקה 12 (29.11.2022)). מכלול השיקולים האמורים, מוביל למסקנה כי יש לקבל את הבקשה, כפי שאפרט להלן.

12. באשר לסיכויי הערעור, מבלי לקבוע מסמרות בעניין, לא התרשמתי כי מדובר בערעור משולל יסוד. סעיף 7 לחוק תובענות ייצוגיות מסדיר את המצב שבו הוגשו מספר הליכים ייצוגיים המעוררים סוגיה דומה, הן מבחינת עילות התביעה והן מהיבט הגדרת הקבוצה, והוא מקנה לבית המשפט שדן בהם שיקול דעת רחב האם לאחד את הדיון בהליכים או להורות על מחיקה של אחד מהם (כולו או מקצתו), כאשר השיקול המרכזי בעניין זה הוא "שעניינה של הקבוצה ייצוג וינוהל בדרך הטובה והיעילה ביותר" (ראו סעיף 7(ב) לחוק; ע"א 5503/11 דבח נ' דינרי, פסקאות י"ז-י"ח (18.1.2012) (להלן: עניין דבח); ע"א 7413/21 חפץ נ' **Facebook Ireland Limited**, פסקה 7 (17.5.2022) (להלן: עניין חפץ); ע"א 8935/21 דהן נ' שופרסל בע"מ, פסקה 8 (15.11.2022) (להלן: עניין דהן)). הכלל שנתגבש בפסיקה באשר לאופן הפעלת המנגנון הקבוע בסעיף 7 לחוק כאשר עסקינן בבקשות לאישור דומות הוא מתן עדיפות להליך הייצוגי הראשון בזמן אשר הניח תשתית ראייתית מספקת. יחד עם זאת, נקבע כי בנסיבות מסוימת ההליך הייצוגי המאוחר בזמן עשוי לגבור, למשל כאשר הוא מוסיף "נדבך משמעותי" לאיכות התביעה (עניין דבח, בפסקה י"ט; ע"א 7626/18 חורב נ' ורדניקוב, פסקאות 12-13 (25.8.2020); עניין חפץ, בפסקה 7; עניין דהן, בפסקה 8). בענייננו, על אף היותה של בקשת ליכטנשטיין הראשונה בזמן (אשר הוגשה ביום 17.3.2019), בית המשפט קמא ביכר את בקשת פנץ (אשר הוגשה ביום 28.4.2019) והורה על מחיקת חלקים מבקשת ליכטנשטיין המתייחסים לערוצי הטלוויזיה המסחריים שמפעילות המבקשות, וזאת משום שסבר כי בקשת פנץ עדיפה מבחינה איכותית, הן מבחינת היקף הטענות והן מבחינת היקף הראיות. ברם, מעיון בשתי בקשות האישור מתגלה תמונה מורכבת יותר.

13. שתי הבקשות, אשר מתפרסות על עשרות עמודים וכוללות מאות עמודים של נספחים, עוסקות כאמור בסוגיה של "פרסום סמוי". על אף שישנה חפיפה בחלקים מסוימים בין הבקשות הללו, המסגרת החקיקתית עליה הן נשענות, כמו גם הדגשים בכל אחת מהן, הם שונים. כך, בקשת ליכטנשטיין מתייחסת ל"פרסום סמוי" במגוון פלטפורמות ומתמקדת בעיקרה בהפרה של הוראות חוק הגנת הצרכן, התשמ"א-1981 (להלן: חוק הגנת הצרכן). כמו כן, הבקשה כוללת התייחסות לסוגיה של פרסום פוליטי סמוי (ולא רק פרסום מסחרי סמוי), וכן לפרסומים סמויים ספציפיים הנוגדים חקיקה מיוחדת שחלה בעניין (כגון פרסום המיועד לקטינים, פרסום מוצרי אלכוהול ועידוד משחקי הימורים וכיו"ב). לעומת זאת, בקשת פנץ עוסקת ב"פרסום סמוי" בערוצי הטלוויזיה המסחריים בלבד ועיקרה בהפרה של הוראות הרגולציה החלות על

פלטפורמה זו (ובפרט חוק הרשות השניה לטלויזיה ורדיו, התש"ן-1990 והכללים שנקבעו מכוחו). בתוך כך, בקשת פנץ מתייחסת גם ל"פרסום סמוי" שנעשה ללא תמורה, וכן להפרות נוספות של הוראות הרגולציה, מלבד "פרסום סמוי", על ידי ערוצי הטלוויזיה המסחריים. עולה, איפוא, כי למרות הדמיון שחולקות שתי בקשות האישור, כל אחת מהן מוסיפה על השנייה בהיבטים מסוימים. אשר לתשתית הראייתית עליהן נשענות בקשות האישור, הן בקשת ליכטנשטיין והן בקשת פנץ כוללות סקירה מדגמית של הפרת האיסורים על "פרסום סמוי", המבוססת בעיקרה על ממצאי דו"חות הרשות השנייה (פנץ אף מוסיף דוגמאות שככל הנראה איתר בעצמו). מטבע הדברים, בקשת פנץ, המתמקדת אך בערוצי הטלוויזיה המסחריים, כוללת דיון מקיף יותר ביחס להפרות הנטענות המתבצעות על ידי המבקשות, בעוד בקשת ליכטנשטיין, אשר מתייחסת לשורה ארוכה של גופי תקשורת בפלטפורמות שונות, מתייחסת לפעילות המבקשות בערוצי הטלוויזיה המסחריים בהיקף מצומצם יותר. ויוזכר, הרף בו נדרשת לעמוד בקשת האישור הראשונה בזמן היא קיומה של תשתית ראייתית מספקת. בהינתן האמור, הערעור בוודאי מעלה שאלות הטעונות בירור. הדברים אמורים ביתר שאת לאור התוצאה המעשית של החלטת בית המשפט קמא – מניעת דיון בקו שלם של עילות משפטיות נגד המבקשות בקשר לערוצי הטלוויזיה המסחריים (אלו שהועלו בבקשת ליכטנשטיין בלבד, כגון עילות הנסמכות על חוק הגנת הצרכן), וזאת ללא כל דיון של ממש בהן (ודוק, בית המשפט קמא הורה כי בקשת ליכטנשטיין לא תעסוק כלל בפעילות המבקשות בערוצי הטלוויזיה המסחריים, ולא הגביל את החלטתו למחיקת העילות שיידונו במסגרת בקשת פנץ כנגד המבקשות).

14. בכל הנוגע לשיקולי מאזן הנוחות, הרי שאף הם תומכים במקרה זה בעיכוב הביצוע. הגשת תשובה לבקשת פנץ והמשך ניהול ההליך בבקשה כרוכים בהשקעת משאבים מצד המבקשות, וזאת ביחס לבקשה שייתכן כי תשתנה בצורה משמעותית בעתיד אם הערעור יתקבל בצורה כזו או אחרת. זאת ועוד, גם אם הערעור יתקבל באופן חלקי בלבד, כך שתשונה ההחלטה ביחס לבקשת ליכטנשטיין בלבד, תוך הותרת ההחלטה ביחס לבקשת פנץ בעינה, עדיין ייתכן כי נכון יהיה לקבוע הוראות בדבר דיון משותף (אם לא מאוחד) בבקשת פנץ ובבקשת ליכטנשטיין. מן העבר השני, לא התרשמתי כי צפוי להיגרם נזק משמעותי להליך פנץ ככל שיעוכב לתקופת הערעור.

בנוסף, גם היעילות הדיונית וטובת הקבוצה תומכים בעיכוב הדיון בבקשת פנץ עד להכרעה בערעור. בהקשר זה יצוין כי למרות שבקשת פנץ הוגשה לפני כ-4 שנים, השלב הדיוני בו מצוי ההליך הוא ראשוני מאד (שלב הגשת כתבי הטענות

הראשונים). לפיכך, המשך ניהולו של הליך זה בטרם יוכרע הערעור – ערעור שאם יתקבל, תוצאתו יכולה להביא לניהול ההליך בדרך אחרת מזו שקבע בית המשפט קמא – עלול ליצור פגיעה שאיננה מבוטלת בבירורן היעיל של בקשות האישור, וכפועל יוצא לפגוע בטובתה של הקבוצה.

15. אשר על כן, הבקשה לעיכוב ההליך בת"צ 51237-04-19 עד להכרעה בערעור מתקבלת. במכלול נסיבות העניין, לא ראיתי מקום לתת צו להוצאות בשלב זה.

ניתנה היום, ה' באדר התשפ"ג (26.2.2023).

ש ו פ ט

מרכז מידע, טל' 077-2703333, 3852* ; אתר אינטרנט, https://supreme.court.gov.il